

mladeniča na življenje. Dolžnost šolske odgoje je torej, učencu o življenju prave pojme podati, a mu tudi svetovati, kako naj se življenje prav in pametno, pravično in uspešno uravna, posebno kar se tiče gospodarjenja. Kdor vodi kmetijo ali sploh kako posestvo, ima družino, lastno in najeto, ima delavce, ki mu opravljajo in obdelujejo polje. Med temi pa je gospodar in mora biti zapovednik, a je tudi on odgovoren za način in uspeh gospodarjenja: »unicus rex esto,« jeden naj bo kralj! Vse to pa ima pravični gospodar voditi neustrašljivo v — krščanskem duhu, če hoče res kak uspeh doseči, posebno v današnjih spridenih časih.

Da bi se vse to uresničilo, da bi se kmetu zopet pomaglo do nekdanje sreče in zadovoljnosti, svetuje se od več strani, naj bi se vpeljalo nekdanje »naravno gospodarstvo«. A to vsled razvitih časovnih razmer nikakor ni več mogoče. Davki in drugi stroški so za kmeta tako težavni za to, ker se morajo v denarju poravnati. Na drugi strani pa se kar nič ne ozira gosposka na resnične pridelke v gospodarstvu, ne vpraša, če je zemlja obrodila, če je pridelal kmet toliko, da more živeti. Vrhu tega obtežuje kmeta še krvna dača, ki mu leto za letom najboljše delavce pobira. Seveda oni, ki so se v mesto spravili, podajajo si roke, predlagajo vladi družabne preosnove, ki so le njim v prid, vpeljujejo dan na dan nove, njihovim razmeram ugodne naredbe ter pustijo kmeta, ki jih prav živi, v kotu, dočim se sami pri bogato obloženi mizi mastijo.

Kmet pa nikjer ne pride do izdatne veljave, da bi se tudi njemu v prid to ali ono na novo vpeljalo, in zakaj je tako brez vse moči? Ker je vedno in povsod osamljen, zapuščen, ker ga uplivne moči ne podpirajo. Kaj ostane v tako žalostnem položaju kmetu drugega, kakor se poprijeti z vso resnobo vzvišenega gesla »Z združenimi močmi«. Torej zjedinite se, združite se, vam dobrovoljno kličemo, in vaš glas se ne bode preslišal, kakor se je dozdaj. Saj v malem ste že začeli se združevati, le tako vstrajno naprej, složno in v krščanskem duhu! Kedar se bodejo kmetje zavedli, da spadajo skupaj, približali se bodo uspešno vladi ter tirjali od nje svoje pravice, vzboljšanje svoje bēde, in uslišani bodo, ne bodo se več prezirali, ampak uvaževali se bodo pri vsaki priliki kot jednoten, časti vreden stan.

Cerkvene zadeve.

Sv. misijon v Kapeli pri Radgoni.

»Ob prijetnem času sem te uslišal, in v dan zveličanja sem ti pomagal. Glejte, zdaj je prijeten čas, glejte, zdaj je dan zveličanja.« Te besede božje, oznanje vane po preroku Izajiju, veljale so kapelski župniji prav posebno ob dnevih od 14. do 22. novembra — obhajali smo namreč sv. misijon, katerega so vodili čč. gg. misijonarji od Sv. Jožefa pri Celju. Domačini so dobro spoznali imenitnost sv. misijona in so se vsaki dan z ne navadno pobožnostjo in v obilnem številu udeleževali pobožnih vaj.

Celih osem dnij je vladal neki sv. mir po vsej župniji, vsa hlapčevska dela so počivala in dan za dnevom je bila od ranega jutra do poznega večera prostorna cerkev polna vernikov, ki so v svetih skrivnostih zajemali tolažbo in blaženi mir svojemu srcu. Šolska mladina s tremi gg. učitelji, odrasli mladeniči in dekleta, moške in žene, s kratka: vsi župljani so v tem posebno milostnem času z ganjenim srcem častili Boga, se združevali z Jezusom Kristusom pri sv. misijonskem obhajilu in skrbeli s tem kakor za časní blagoslov božji,

tako se posebej za dušni blagor. Izvzemši par imenovanja nevrednih možičkov so vsi prejeli sv. zakramente s pravo krščansko pobožnostjo. Želeti bi bilo, da bi bil sv. misijon v srcu vseli prižgal luč pravega spoznanja, da bil ogenj božje ljubezni požgal plevel pregrešne posvetnosti, požgal pri marsikaterem gospodarju plevel pogubonosnega liberalizma, zajetega iz navdihovanja kakega brezvernega liberalca bližnjega mesta ali kateregakoli neznatnega zakotja. Bog daj, da bi sedaj sv. vera v naši župniji še bolj uživala in prava krščanska ljubezen še lepše cvetela.

Delovanje čč. gg. misijonarjev ob času sv. misijona bilo je res neumorno. Lepše se njim morda ne bomo mogli zahvaliti, kakor če njim iz srca želimo, naj jim Vsemogočni ves trud stoterno povrne. Hvalo smo dolžni pa tudi sosodnim čč. gg. duhovnikom iz Ljutomer, od Sv. Petra, od Sv. Jurija ob Ščavnici, od Sv. Antona, od Sv. Križa, ker so prišli v pomoč. Posebno zahvalo še zasluži neutrudljivi spovednik č. g. Meznarič od Sv. Kungote.

Vse cerkvene pobožnosti so uplivalo mogočno na srca vernih, vzlasti ganljiva sprava pred Najsvetejšim in sijajen sklep sv. misijona, ob katerem se je blagoslovil sv. misijonski križ. Nebrojna množica ljudstva prihitela je od blizu in daleč k temu slovesnemu činu. V nenavadno dolgi procesiji, katere se je udeležilo blizu 3000 vernikov, nesli so za dolgo vrsto ovenčanih dekle štirje mladeniči prav lepo podobo Križanega. Pred novopostavljenim misijonskim križem zunaj cerkve smo se ustavili in vršilo se je slovesno blagoslovljanje tega imenitnega znamenja zmage. Z zahvalno pesmijo končali smo ta prvi sv. misijon v Kapeli. Omeniti še moramo, da cerkvene pobožnosti je prav povzdigovalo tudi lepo urejeno petje.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Devica Marija v Puščavi 11 gld. 25 kr., Slov. Bistrica 14 gld., Pameče 2 gld. 97 kr., Maribor stolna župnija 50 gld., Sv. Marjeta na Pesnici 6 gld., Vurberg 6 gld. 20 kr., Žalec 20 gld., Teharje 5 gld. 60 kr., Sv. Jernej v Radvanju 15 gld. 15 kr., Sv. Ilj pri Gradiču 14 gld. 16 kr., Slivnica pri Mariboru 25 gld. 50 kr., Loče 21 gld., Sv. Alojzij v Mariboru 12 gld. 33 kr.

Gospodarske stvari.

Šen pri svinjah.

V zadnjem času se prikazuje ta nevarna in sitna bolezen čedalje pogostje. Največ sredstev, katera le ljudje priporočujejo, ki hočejo zaslužiti kaj okroglega, se je prav slabo obneslo — nobeno nič ne pomaga. Najpriprostejše, a tudi najzdatnejše sredstvo zoper omenjeno bolezen pa je čisto navadna, pristna karbolova kislina. Brž ko se zapazi, da je žival zgubila veselje nad klajo, da ne more ali noče rada jesti, mora se prav dobro z imenovano kislino podkaditi. Druge svinje naj se tačas priprejo v hlev; vrata, okna in line morajo biti zaprta in zamašena. Na žarečo lopato ali na žrjavico se na to vlija kislina tako dolgo, da je celi hlev poln vzdigujočega se soparja in dima. Seveda v navadnih hlevih zadostuje že jedna žlica karbolove kisline. Kake dve uri mora hlev zaprt in zapažen ostati, da kajenje kaj izda. Vsak dan naj se dva ali trikrat hlev do dobrega podkadi, če je že katera svinja bolna. Drugače, če se gospodar samo bolezi boji, le po jedenkrat. — Kakor so se nekateri gospodarji po mnogoletnem kajenju prepričali, ne odvrača navedeno sredstvo le šena ali perečega ognja, ampak tudi marsikatero drugo bo-